

עין משפט
גר מצוה

מוז:

כירה פרק שלישי שבת

מסורת הש"ס

גם א"ת מ"ב מ"ב ח"ב סג
הלכה כה ופנה שם
טושי"ט שם ט"ז ו הפסך
טו:
ב מ"ב מ"ב ט"ז טו טו
טושי"ט שם ט"ז ו
ב מ"ב מ"ב ט"ז טו טו
א"ת מ"ב מ"ב ט"ז טו טו
א"ת מ"ב מ"ב ט"ז טו טו
א"ת מ"ב מ"ב ט"ז טו טו
א"ת מ"ב מ"ב ט"ז טו טו

גילוי הש"ס

תוס' ר"ה ר"ב ג' וכו'
יבנה קצתו ע"י לקמן דף
ק"ה פ"ה: שם ב"ר"ה ב"ה
טושי"ט וכו' אבל קריאה
היא"ט ע"י לעיל דף טו ע"פ
המסורת ד"ה מהמסרה:

מוסף רש"י

מטעם גלגליתא. הוא שם
המקום ומפיקין מתימין
ואפסוקין ועינין אמתן מתמן
ומתירין אמתן לקחו פ"ה:
לקבל מצרות. אפסוקין
הטעם מן הדר י"ד של
ידלק מה שמתימין ועינין
מ"ה. והוא קמבטל כלי
מתימין. שיהי מ"ה מתמיה
לעולם ועינין טעמו מוקף
טושי"ט מ"ה דלמן לפרוך כ"ן
דקחו כ"ה טו"ה דרין ע"ד
כירה
כמה טומנין את החמין
בשבת דלמחר יבנה דלמחר
למטען דכ"ה המוסף הכל.
גריה שיהי יעמין דמתן ד"ב
י"ו.

רב נסים גאון

לימא תנן סתמא ר"י יוסי
דאמר גרם כיבוני אסור.
עיקר דיליה במשנה ספרין
כל כחבי הקדש וכו' ונתן
ר' יוסי אסור בכלי חרש
חרשים מלאים מים. שאין
יכול לקבל את האור והם
מתקיימין ומכבין את
החליקה. ונבטרא רבי ר' יוסי
סביר כוונתו כיבוני אסור.
שליק פירק כירה

רבן שמעון בן גמליאל אומר אם
מייירי צרפוי וקשה ק"ת דהיכי פליגי כולי האי דמר מתיב
הטאת ומר שרי אפי' ונאמרה ונעוד
ועוד תקשה לרז יהודה הך צרייתא
לומר דהכי קאמר לעיל הא רב
ושמואל דלמרי מרוביהו המחזיר מטה
של טרסיים צננת חייב הטאת
כשאינו רפוי ואם כן צרפוי און סברא
להחיר לכתלה:

לימא תנן סתמא כרבי יוסי

דאמר גורם לכיבוני אסור.
הוא מני למומר ולעטעמין הא רבי
יוסי גופיה לא אמרה אלל דנליקה
משום דלדס כהול על ממונו אי
שרינא ליה אחי לכבוני והכי מפרש
למגור דהא יש כלי תחת הגר ואינו
ככל כחבי (לקמן ק"ה): אלל הכא ליכא
למגור דהא יש כלי תחת הגר ואינו
כהול ובכמה מקומות כהש"ס יכול
לומר ולעטעמין ואינו אומר:

מפני שמקרב את כבויו. פירוש

דגורין ע"ש אטו שנת
ובשנת יכול לנא לדי כיבוני אס יגניה
הכלי בשעת נפילת הנילוות ואס
חאמר מאי שנת שריית דיו וסממנים
ופריסת מלודו דשריין צפ"ק (דף י"ו):
עס השמש והכא אסרין מע"ש שלל
ינא לעשות בשבת ומיך הרב פור"ט
דהתם ליכא למיחש שמה יעשה כן
בשנת דהא אז מלאכה הן אלל הכא
צננת למיחש דלא דמי אסור כל כך
במה שנתו כלי תחת הנילוות ואיכא
למיחש שמה ינא לדי כיבוני שיתמיל
לימן המים קודם נפילת הנילוות
וקודם גמר הנמיה יפלו ומכנה
כידים או שגיגיה הכלי עס המים
כנגד הנילוות כדפרשיית וחק על גב
דנאוותו כיבוני און צו חיוב הטאת לר'
שמעון דמלאכה שאינה לריכה לנופה
ואס הממירו אטו כיבוני חיווב הטאת
לדע"ג דהי גזירה להגזירה קיס להי
לרבנן דהכא שייך למגור טפי ורש"י
דפי' דהוה מכנה ממש לאו דוקא
אלל כלומר שיוכל לנא לדי כיבוני
ור"ת גרים כפירוש ר"ה מפני שמקרב
כיבוני דהתם הוא דשרי לעשות מחינה
מכלים שיש צנופן מים שאינו מכנה
ללוס עד שיתבקעו הכלים אלל הכא

במה

במה וטומנין ובמה לא כגפת ולא כובל לא
במולה ולא בסיד ולא בחול בין לחין בין
יבשין ולא בתבן ולא בוגין ולא במוכין ולא
בעשבין בזמן שהן לחין אבל טומנין בהן
כשהן יבשין: גמ' איבעיא להו גפת של
זיתים תנן אבל דשומשמן שפיר דמי או
דילמא דשומשמן תנן וכל שכן דזיתים
ת"ש דאמר ר' יודא משום חד דבי ר' ינאי
קופה שטמון בה אסור להניחה על גפת של
זיתים ש"מ של זיתים תנן לעולם אימא לך
ה"לענין הטמנה דשומשמן גמיי אסור לענין
אסוקי

אין הפסק בין מים לנילוות ומיד נכנות כשנפולות ככלי והיו כמחיתה מים דלמירא כגון מחיתה שלג וכדו וקשה לפירושו כדירושלמי מוקי מתני' כר' יוסי אלל לרבנן אפי' מחיאות של מים מותר וצ"ל כל כחבי (לקמן ק"ה): גמיי שרי רבנן דר' יוסי צעילת שאחו צו האור מזד אחד ליתן עליו מים מזד אחד ואס כגתה כגתה ונראה דלפי הש"ס שלנו יש לחלק דבמחיתה של מים דלמן דבר מפסוק מ"מ שרי שאין האש נופלת לתוך המים להדיא כי הכא שהמים תחת הנילוות ומקרב כיבוני טפי ועוד דליכא למימר דהש"ס שלנו אוסר במחיות של מים לרבנן ומשום הכי מוקי מתנימין כרבנן פליגי אירושלמי ולא דמי לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור ומה שרגילים לתת מים בזוכיות שקורין לחמפ"א ונתנין עליה שמן צע"ש און זה קרוי קירוב כיבוני דכיון שאין מתכוין לכיבוני כלל אלל להגביה את השמן לא שייך למגור מדי שמה יעשה צננת ושרי אפי' לר' יוסי וכ"ש לרבנן דל"כ אפי' בלא מים אסור שהנילוות נופלות בשמן: ועוד איכא למימר דתלמוד שלנו אסר במחיתה של מים לרבנן ומש"ה מוקי מתני' כר' יוסי פליגי אירושלמי ולי"ד לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור (מ"ן):

הדרן עלך כירה

במה טומנין וכו' אין טומנין לא בגפת. פירש הר"ר יוסף בשם רבינו שמואל דמייירי כבשיל ולא בשיל * אלל קדרת חיימא ונשיל שריין צפ"ק (דף י"ו): ואין נראה לר"ת דהא אית לן לזוקמא מתנימין כתסם קדרות שהן מבושלים בין השמשות ועוד דמסתמא איירי מתני' דומיא דמתני' דכירה דמייירי כבשיל כמאלל צן דרוסאי ונראה לר"ת שיש לחלק צין שהאשה להטמנה דודאי להשאית מותר כשהוא מאלל צן דרוסאי שאין חיתו מעט מועיל לו שהרי מגולה הוא ושליט ציה אוריא אלל הטמנה שעושין לזכר מחר והוא מוטמן יש לחוש שמה יתתה שמעט חיתו מועיל לו ליחסת חומו וגזרו להטמין בכל דבר המוסף הכל גזירה שמה יעמין דמתן ויחסת: דיומ"ס

הניצווח כוסים מים נכבין, ובכלים עד שיתבקעו. וק"ל דהילכתא כר"ש דאשילי במקצה מחמת מיראס שרי, ואין הלכה כר"ש במקצה מחמת אסור כגון נר מגורה ופוסטו שהרליקו עליהן באותה שבת וכו' ונבין מיטת שיהיה למעט, וכדי שהיבא דיוון לישראל דבר המחזיר לקרקע וכו' ומוקצה מחמת אסור הן. ומוקצה מחמת אסור כר"ש כר. ומוקצה מחמת אסור, וחד אפר אפילו במקצה מחמת מיראס נמי דהילכתא כר"ש כר. במקצה מחמת אסור בלבד, וק"ל דכלל התורה רב אחא לחומרא ורבינא לקולא, והילכתא כרבינא לקולא בר כהני תלת אופצא כר. ואע"ג דעדלא וליו ורב אפר הרכה כר' יודנה, הא שמואל ודעירי דר' יוחנן אסרו הילכתא כר' שמעון, ורבינא דהוא בתראא פסק דהילכתא כר' שמעון דאסורין, לפיכך כל מוקצה מותר לכר במקצה מחמת אסור כמו שפירשנו. ומוקצה מחמת חסרון כוס מורה ר' שמעון, ונתנוחת ונצוקין כדאמרן. הדרן עלך כירה

פ"ק רביעי' כמה טומנין ובמה אין טומנין כו', אין טומנין כנסת. אוקימנא כנסת של שומשמן וכל שכן כנסת של דיומ

יסקע. כחוק על ידי יתדות שקורין קיי"ש: מטה גלגליה. טורגדיין והוא כעין של טרסיים: מן פלד. מפני שאינה תקועה והמדהקה כחוק קרי לה מן הזל כלומר ע"י שינוי: גמ' והא ק"ה מבעל כלי מתיבנו. דלא יוכל לטעו משם כל היום דנעשה כסום לנילוות לימא תהוי מיובמיה דרב חסדא דלמך צפירקין (דף מ"ג): און כסן ממש. משכניו ומותר לטעון: כרבי יוסי. ככל כחבי הקדש דקמני עושה מחינה בכל הכלים צין מלאין צין ריקנין כדי שלא תעבור הדליקה רבי יוסי אוסר ככלי חרס חדשים מלאים מים שאין יכולין לקבל האור והן מתבקעים ומכבין את הדליקה: בערב שבת. כגון זה שנתן המים מנבעד יוס ככלי תחת הגר: וכו' קימא הכא גמיי. און נתנין לתוכו מים צננת קאמר ור' יוסי ה"א: וספניא. אפילו צע"ש אסור וזו לגרס כיבוני מודמית לה אפילו כרבי יוסי לא מיתוקמה דצע"ש לא אמר רבי יוסי: אלל אמר רב אשי. מתנימין אפילו לרבנן דלא דמי לגרס כיבוני דהתם כי מעי דליקה לכלים דליקה הוא דפקעה לכו וגרמא בעלמא הוא אלל זה שנתן המים ממש תחת הגר מכנה משום הוא וגזירה מנבעד יוס אטו משמחה: וספניא אסר אס כיבוני. וימן כיבוני להדיא וזה היה מכנה ממש אי היה יחיב ליה צננת:

אבל אסור ואלא יתקע ואם תקע חייב הטאת רשב"ג אומר יאם היה רפוי מותר בי רב תמא הוה מטה גלגליהא הוה מהדרי לה ביומא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך בגין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה אנא כרשב"ג סברא לי דאמר אם היה רפוי מותר: מתני' א: ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והא קמבטל כלי מתיבנו אומר רב הונא בריה דרב יהושע ניצווחות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי דאמר גורם לכיבוני אסור וחסברא אימור דאמר ר' יוסי בשבת בערב שבת מו אומר וכו' תימא הכא גמיי בשבת והתניא ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות בשבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמקרב את כיבויו:

הדרן עלך כירה

במה וטומנין ובמה לא כגפת ולא כובל לא במולה ולא בסיד ולא בחול בין לחין בין יבשין ולא בתבן ולא בוגין ולא במוכין ולא בעשבין בזמן שהן לחין אבל טומנין בהן כשהן יבשין: גמ' איבעיא להו גפת של זיתים תנן אבל דשומשמן שפיר דמי או דילמא דשומשמן תנן וכל שכן דזיתים ת"ש דאמר ר' יודא משום חד דבי ר' ינאי קופה שטמון בה אסור להניחה על גפת של זיתים ש"מ של זיתים תנן לעולם אימא לך ה"לענין הטמנה דשומשמן גמיי אסור לענין אסוקי

היו כמחיתה מים דלמירא כגון מחיתה שלג וכדו וקשה לפירושו כדירושלמי מוקי מתני' כר' יוסי אלל לרבנן אפי' מחיאות של מים מותר וצ"ל כל כחבי (לקמן ק"ה): גמיי שרי רבנן דר' יוסי צעילת שאחו צו האור מזד אחד ליתן עליו מים מזד אחד ואס כגתה כגתה ונראה דלפי הש"ס שלנו יש לחלק דבמחיתה של מים דלמן דבר מפסוק מ"מ שרי שאין האש נופלת לתוך המים להדיא כי הכא שהמים תחת הנילוות ומקרב כיבוני טפי ועוד דליכא למימר דהש"ס שלנו אוסר במחיות של מים לרבנן ומשום הכי מוקי מתנימין כרבנן פליגי אירושלמי ולא דמי לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור ומה שרגילים לתת מים בזוכיות שקורין לחמפ"א ונתנין עליה שמן צע"ש און זה קרוי קירוב כיבוני דכיון שאין מתכוין לכיבוני כלל אלל להגביה את השמן לא שייך למגור מדי שמה יעשה צננת ושרי אפי' לר' יוסי וכ"ש לרבנן דל"כ אפי' בלא מים אסור שהנילוות נופלות בשמן: ועוד איכא למימר דתלמוד שלנו אסר במחיתה של מים לרבנן ומש"ה מוקי מתני' כר' יוסי פליגי אירושלמי ולי"ד לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור (מ"ן):

הדרן עלך כירה

במה טומנין וכו' אין טומנין לא בגפת. פירש הר"ר יוסף בשם רבינו שמואל דמייירי כבשיל ולא בשיל * אלל קדרת חיימא ונשיל שריין צפ"ק (דף י"ו): ואין נראה לר"ת דהא אית לן לזוקמא מתנימין כתסם קדרות שהן מבושלים בין השמשות ועוד דמסתמא איירי מתני' דומיא דמתני' דכירה דמייירי כבשיל כמאלל צן דרוסאי ונראה לר"ת שיש לחלק צין שהאשה להטמנה דודאי להשאית מותר כשהוא מאלל צן דרוסאי שאין חיתו מעט מועיל לו שהרי מגולה הוא ושליט ציה אוריא אלל הטמנה שעושין לזכר מחר והוא מוטמן יש לחוש שמה יתתה שמעט חיתו מועיל לו ליחסת חומו וגזרו להטמין בכל דבר המוסף הכל גזירה שמה יעמין דמתן ויחסת: דיומ"ס

הניצווח כוסים מים נכבין, ובכלים עד שיתבקעו. וק"ל דהילכתא כר"ש דאשילי במקצה מחמת מיראס שרי, ואין הלכה כר"ש במקצה מחמת אסור כגון נר מגורה ופוסטו שהרליקו עליהן באותה שבת וכו' ונבין מיטת שיהיה למעט, וכדי שהיבא דיוון לישראל דבר המחזיר לקרקע וכו' ומוקצה מחמת אסור הן. ומוקצה מחמת אסור כר"ש כר. ומוקצה מחמת אסור, וחד אפר אפילו במקצה מחמת מיראס נמי דהילכתא כר"ש כר. במקצה מחמת אסור בלבד, וק"ל דכלל התורה רב אחא לחומרא ורבינא לקולא, והילכתא כרבינא לקולא בר כהני תלת אופצא כר. ואע"ג דעדלא וליו ורב אפר הרכה כר' יודנה, הא שמואל ודעירי דר' יוחנן אסרו הילכתא כר' שמעון, ורבינא דהוא בתראא פסק דהילכתא כר' שמעון דאסורין, לפיכך כל מוקצה מותר לכר במקצה מחמת אסור כמו שפירשנו. ומוקצה מחמת חסרון כוס מורה ר' שמעון, ונתנוחת ונצוקין כדאמרן. הדרן עלך כירה

פ"ק רביעי' כמה טומנין ובמה אין טומנין כו', אין טומנין כנסת. אוקימנא כנסת של שומשמן וכל שכן כנסת של דיומ

יסקע. כחוק על ידי יתדות שקורין קיי"ש: מטה גלגליה. טורגדיין והוא כעין של טרסיים: מן פלד. מפני שאינה תקועה והמדהקה כחוק קרי לה מן הזל כלומר ע"י שינוי: גמ' והא ק"ה מבעל כלי מתיבנו. דלא יוכל לטעו משם כל היום דנעשה כסום לנילוות לימא תהוי מיובמיה דרב חסדא דלמך צפירקין (דף מ"ג): און כסן ממש. משכניו ומותר לטעון: כרבי יוסי. ככל כחבי הקדש דקמני עושה מחינה בכל הכלים צין מלאין צין ריקנין כדי שלא תעבור הדליקה רבי יוסי אוסר ככלי חרס חדשים מלאים מים שאין יכולין לקבל האור והן מתבקעים ומכבין את הדליקה: בערב שבת. כגון זה שנתן המים מנבעד יוס ככלי תחת הגר: וכו' קימא הכא גמיי. און נתנין לתוכו מים צננת קאמר ור' יוסי ה"א: וספניא. אפילו צע"ש אסור וזו לגרס כיבוני מודמית לה אפילו כרבי יוסי לא מיתוקמה דצע"ש לא אמר רבי יוסי: אלל אמר רב אשי. מתנימין אפילו לרבנן דלא דמי לגרס כיבוני דהתם כי מעי דליקה לכלים דליקה הוא דפקעה לכו וגרמא בעלמא הוא אלל זה שנתן המים ממש תחת הגר מכנה משום הוא וגזירה מנבעד יוס אטו משמחה: וספניא אסר אס כיבוני. וימן כיבוני להדיא וזה היה מכנה ממש אי היה יחיב ליה צננת:

אבל אסור ואלא יתקע ואם תקע חייב הטאת רשב"ג אומר יאם היה רפוי מותר בי רב תמא הוה מטה גלגליהא הוה מהדרי לה ביומא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך בגין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה אנא כרשב"ג סברא לי דאמר אם היה רפוי מותר: מתני' א: ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והא קמבטל כלי מתיבנו אומר רב הונא בריה דרב יהושע ניצווחות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי דאמר גורם לכיבוני אסור וחסברא אימור דאמר ר' יוסי בשבת בערב שבת מו אומר וכו' תימא הכא גמיי בשבת והתניא ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות בשבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמקרב את כיבויו:

הדרן עלך כירה

במה וטומנין ובמה לא כגפת ולא כובל לא במולה ולא בסיד ולא בחול בין לחין בין יבשין ולא בתבן ולא בוגין ולא במוכין ולא בעשבין בזמן שהן לחין אבל טומנין בהן כשהן יבשין: גמ' איבעיא להו גפת של זיתים תנן אבל דשומשמן שפיר דמי או דילמא דשומשמן תנן וכל שכן דזיתים ת"ש דאמר ר' יודא משום חד דבי ר' ינאי קופה שטמון בה אסור להניחה על גפת של זיתים ש"מ של זיתים תנן לעולם אימא לך ה"לענין הטמנה דשומשמן גמיי אסור לענין אסוקי

הדרן עלך כירה

במה וטומנין. הכא למקל קדירה מעל גבי כירה ולטומנה כדכר אחר (ואמרו חכמים) און טומנין כדכר המוסף הכל אלל כדכר המעמד הכל מי הוא המוסף והאסור: גפס. פסולת של בית הכבד של שמן שהוא כנוס יחד וחס מאלד: לחין. יש כהן הכל הרבה יומר מיכנין: וצין. פסולת של יקב צין: מוכין. כל דבר כך קרוי מוכין כגון למר גפן ותלשי למר כך של כהמה וגזרית כגדים כליים: גמ' קופה שעמן כפ. שנתן צה מוכין ועומן כה קדירה: לענין הטמנה. לטומנה כמוכה: אסוקי

היו כמחיתה מים דלמירא כגון מחיתה שלג וכדו וקשה לפירושו כדירושלמי מוקי מתני' כר' יוסי אלל לרבנן אפי' מחיאות של מים מותר וצ"ל כל כחבי (לקמן ק"ה): גמיי שרי רבנן דר' יוסי צעילת שאחו צו האור מזד אחד ליתן עליו מים מזד אחד ואס כגתה כגתה ונראה דלפי הש"ס שלנו יש לחלק דבמחיתה של מים דלמן דבר מפסוק מ"מ שרי שאין האש נופלת לתוך המים להדיא כי הכא שהמים תחת הנילוות ומקרב כיבוני טפי ועוד דליכא למימר דהש"ס שלנו אוסר במחיות של מים לרבנן ומשום הכי מוקי מתנימין כרבנן פליגי אירושלמי ולא דמי לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור ומה שרגילים לתת מים בזוכיות שקורין לחמפ"א ונתנין עליה שמן צע"ש און זה קרוי קירוב כיבוני דכיון שאין מתכוין לכיבוני כלל אלל להגביה את השמן לא שייך למגור מדי שמה יעשה צננת ושרי אפי' לר' יוסי וכ"ש לרבנן דל"כ אפי' בלא מים אסור שהנילוות נופלות בשמן: ועוד איכא למימר דתלמוד שלנו אסר במחיתה של מים לרבנן ומש"ה מוקי מתני' כר' יוסי פליגי אירושלמי ולי"ד לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור (מ"ן):

הדרן עלך כירה

במה וטומנין וכו' אין טומנין לא בגפת. פירש הר"ר יוסף בשם רבינו שמואל דמייירי כבשיל ולא בשיל * אלל קדרת חיימא ונשיל שריין צפ"ק (דף י"ו): ואין נראה לר"ת דהא אית לן לזוקמא מתנימין כתסם קדרות שהן מבושלים בין השמשות ועוד דמסתמא איירי מתני' דומיא דמתני' דכירה דמייירי כבשיל כמאלל צן דרוסאי ונראה לר"ת שיש לחלק צין שהאשה להטמנה דודאי להשאית מותר כשהוא מאלל צן דרוסאי שאין חיתו מעט מועיל לו שהרי מגולה הוא ושליט ציה אוריא אלל הטמנה שעושין לזכר מחר והוא מוטמן יש לחוש שמה יתתה שמעט חיתו מועיל לו ליחסת חומו וגזרו להטמין בכל דבר המוסף הכל גזירה שמה יעמין דמתן ויחסת: דיומ"ס

הניצווח כוסים מים נכבין, ובכלים עד שיתבקעו. וק"ל דהילכתא כר"ש דאשילי במקצה מחמת מיראס שרי, ואין הלכה כר"ש במקצה מחמת אסור כגון נר מגורה ופוסטו שהרליקו עליהן באותה שבת וכו' ונבין מיטת שיהיה למעט, וכדי שהיבא דיוון לישראל דבר המחזיר לקרקע וכו' ומוקצה מחמת אסור הן. ומוקצה מחמת אסור כר"ש כר. ומוקצה מחמת אסור, וחד אפר אפילו במקצה מחמת מיראס נמי דהילכתא כר"ש כר. במקצה מחמת אסור בלבד, וק"ל דכלל התורה רב אחא לחומרא ורבינא לקולא, והילכתא כרבינא לקולא בר כהני תלת אופצא כר. ואע"ג דעדלא וליו ורב אפר הרכה כר' יודנה, הא שמואל ודעירי דר' יוחנן אסרו הילכתא כר' שמעון, ורבינא דהוא בתראא פסק דהילכתא כר' שמעון דאסורין, לפיכך כל מוקצה מותר לכר במקצה מחמת אסור כמו שפירשנו. ומוקצה מחמת חסרון כוס מורה ר' שמעון, ונתנוחת ונצוקין כדאמרן. הדרן עלך כירה

פ"ק רביעי' כמה טומנין ובמה אין טומנין כו', אין טומנין כנסת. אוקימנא כנסת של שומשמן וכל שכן כנסת של דיומ

אבל אסור, לא יתקע ואם תקע חייב הטאת, רבן שמעון בן גמליאל אומר אם היה רפוי מותר, המחזיר מטה גלגליהא הוה מהדרי לה ביומא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך בגין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה אנא כרשב"ג סברא לי דאמר אם היה רפוי מותר: מתני' א: ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והא קמבטל כלי מתיבנו אומר רב הונא בריה דרב יהושע ניצווחות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי דאמר גורם לכיבוני אסור וחסברא אימור דאמר ר' יוסי בשבת בערב שבת מו אומר וכו' תימא הכא גמיי בשבת והתניא ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות בשבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמקרב את כיבויו:

אבל אסור, לא יתקע ואם תקע חייב הטאת, רבן שמעון בן גמליאל אומר אם היה רפוי מותר, המחזיר מטה גלגליהא הוה מהדרי לה ביומא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך בגין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה אנא כרשב"ג סברא לי דאמר אם היה רפוי מותר: מתני' א: ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והא קמבטל כלי מתיבנו אומר רב הונא בריה דרב יהושע ניצווחות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי דאמר גורם לכיבוני אסור וחסברא אימור דאמר ר' יוסי בשבת בערב שבת מו אומר וכו' תימא הכא גמיי בשבת והתניא ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות בשבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמקרב את כיבויו:

רבינו הגנאל

אבל אסור, לא יתקע ואם תקע חייב הטאת, רבן שמעון בן גמליאל אומר אם היה רפוי מותר, המחזיר מטה גלגליהא הוה מהדרי לה ביומא טבא א"ל ההוא מדרבנן לרבא מאי דעתך בגין מן הצד הוא נהי דאיסורא דאורייתא ליכא איסורא דרבנן מיהא איכא אמר ליה אנא כרשב"ג סברא לי דאמר אם היה רפוי מותר: מתני' א: ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: גמ' והא קמבטל כלי מתיבנו אומר רב הונא בריה דרב יהושע ניצווחות אין בהן ממש: ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה: לימא תנן סתמא כרבי יוסי דאמר גורם לכיבוני אסור וחסברא אימור דאמר ר' יוסי בשבת בערב שבת מו אומר וכו' תימא הכא גמיי בשבת והתניא ונתנין כלי תחת הגר לקבל ניצווחות בשבת ואין צריך לומר בע"ש ולא יתן לתוכו מים מפני שהוא מכבה מע"ש ואין צריך לומר בשבת אלא אמר רב אשי אפילו תימא רבנן שאני הכא מפני שמקרב את כיבויו:

הדרן עלך כירה

במה וטומנין. הכא למקל קדירה מעל גבי כירה ולטומנה כדכר אחר (ואמרו חכמים) און טומנין כדכר המוסף הכל אלל כדכר המעמד הכל מי הוא המוסף והאסור: גפס. פסולת של בית הכבד של שמן שהוא כנוס יחד וחס מאלד: לחין. יש כהן הכל הרבה יומר מיכנין: וצין. פסולת של יקב צין: מוכין. כל דבר כך קרוי מוכין כגון למר גפן ותלשי למר כך של כהמה וגזרית כגדים כליים: גמ' קופה שעמן כפ. שנתן צה מוכין ועומן כה קדירה: לענין הטמנה. לטומנה כמוכה: אסוקי

היו כמחיתה מים דלמירא כגון מחיתה שלג וכדו וקשה לפירושו כדירושלמי מוקי מתני' כר' יוסי אלל לרבנן אפי' מחיאות של מים מותר וצ"ל כל כחבי (לקמן ק"ה): גמיי שרי רבנן דר' יוסי צעילת שאחו צו האור מזד אחד ליתן עליו מים מזד אחד ואס כגתה כגתה ונראה דלפי הש"ס שלנו יש לחלק דבמחיתה של מים דלמן דבר מפסוק מ"מ שרי שאין האש נופלת לתוך המים להדיא כי הכא שהמים תחת הנילוות ומקרב כיבוני טפי ועוד דליכא למימר דהש"ס שלנו אוסר במחיות של מים לרבנן ומשום הכי מוקי מתנימין כרבנן פליגי אירושלמי ולא דמי לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור ומה שרגילים לתת מים בזוכיות שקורין לחמפ"א ונתנין עליה שמן צע"ש און זה קרוי קירוב כיבוני דכיון שאין מתכוין לכיבוני כלל אלל להגביה את השמן לא שייך למגור מדי שמה יעשה צננת ושרי אפי' לר' יוסי וכ"ש לרבנן דל"כ אפי' בלא מים אסור שהנילוות נופלות בשמן: ועוד איכא למימר דתלמוד שלנו אסר במחיתה של מים לרבנן ומש"ה מוקי מתני' כר' יוסי פליגי אירושלמי ולי"ד לעילת שאחו צו האור מזד אחד שאינו אלל שלא תפסע האור (מ"ן):

הדרן עלך כירה

במה וטומנין וכו' אין טומנין לא בגפת. פירש הר"ר יוסף בשם רבינו שמואל דמייירי כבשיל ולא בשיל * אלל קדרת חיימא ונשיל שריין צפ"ק (דף י"ו): ואין נראה לר"ת דהא אית לן לזוקמא מתנימין כתסם קדרות שהן מבושלים בין השמשות ועוד דמסתמא איירי מתני' דומיא דמתני' דכירה דמייירי כבשיל כמאלל צן דרוסאי ונראה לר"ת שיש לחלק צין שהאשה להטמנה דודאי להשאית מותר כשהוא מאלל צן דרוסאי שאין חיתו מעט מועיל לו שהרי מגולה הוא ושליט ציה אוריא אלל הטמנה שעושין לזכר מחר והוא מוטמן יש לחוש שמה יתתה שמעט חיתו מועיל לו ליחסת חומו וגזרו להטמין בכל דבר המוסף הכל גזירה שמה יעמין דמתן ויחסת: דיומ"ס

הניצווח כוסים מים נכבין, ובכלים עד שיתבקעו. וק"ל דהילכתא כר"ש דאשילי במקצה מחמת מיראס שרי, ואין הלכה כר"ש במקצה מחמת אסור כגון נר מגורה ופוסטו שהרליקו עליהן באותה שבת וכו' ונבין מיטת שיהיה למעט, וכדי שהיבא דיוון לישראל דבר המחזיר לקרקע וכו' ומוקצה מח